Hz. İbrahim in Konukları Ve Beklenmedik Bir Müjde
Gönderen Kadir Hatipoglu - Ocak 11 2021 07:49:44

Hz. İbrahim’in Konukları Ve Beklenmedik Bir Müjde

الْكِبَرُ
فَبِمَ
تُبَشِّرُون&#16
14; “İbrahim, ‘Bana yaşlılık gelip çatmış iken beni mi müjdeliyorsunuz? Bana neyi müjdeliyorsunuz?’ dedi.” (Hicr, 15/54)
قَالُوا
بَشَّرْنَاك&#16
14; بِالْحَقِّ
فَلاَ تَكُنْ
مِنَ
الْقَانِطِي&#16
06;َ “‘Biz sana gerçeği müjdeledik. Sakın ümitsizlerden olma’ dediler.” (Hicr, 15/55)
وَمَنْ
يَقْنَطُ
مِنْ
رَحْمَةِ
رَبِّهِ
اِلاَّ
الضَّالُّون&#16
14; “Dedi ki:‘Rabbinin rahmetinden, sapıklardan başka kim ümit keser?’” (Hicr, 15/56) Melekler çocuk müjdelemeye gelince Hz. İbrahim’e selam vermişler, Hz. İbrahim onların selamını aldıktan sonra vakit geçirmeden onlara ikramda bulunmak için hazırlık yaparak, kızartılmış bir buzağıyı meleklere yemeleri için servis yapmıştır. Ancak, Hz. İbrahim meleklerin ellerinin buzağıya uzanmadığını görünce korkuya kapılmış, normal bir insan olmadıklarını hissetmeye başlamıştır. Bunun üzerine melekler Hz. İbrahim’e korkmamalarını kendilerinin Lût kavmini cezalandırmak için geldiğini ifade etmişler; orada bulunan Hz. İbrahim’in hanımına da İshak’ı ve ardından da Yakub’u müjdelemişlerdi Kitabımız şu şekilde dile getirmektedir:
وَلَقَدْ
جَاءَ تْ
رُسُلُنَا
اِبْرَهِيمَ
بِالْبُشْرَ&#16
09; قَالُوا
سَلاَمًا
 قَالَ
سَلاَمٌ
فَمَا لَبِثَ
اَنْ جَاءَ
بِعِجْلٍ
حَنِيذٍ “Andolsun, elçilerimiz (melekler), İbrahim’e müjde getirip “Selâm sana!” dediler. O, “Size de selâm” dedi ve kızartılmış bir buzağı getirmekte gecikmedi.” (Hûd, 11/69) فَلَمَّا
رَاَ
اَيْدِيَهُم&#16

18; لاَ تَصِلُ
اِلَيْهِ
نَكِرَهُمْ
وَاَوْجَسَ
مِنْهُمْ
خِيفَةً
قَالُوا لاَ
تَخَفْ
اِنَّا
اُرْسِلْنَا
اِلَى قَوْمِ
لُوطٍ “Ellerini yemeğe uzatmadıklarını görünce, onları yadırgadı ve onlardan dolayı içinde bir korku duydu. Dediler ki: “Korkma, çünkü biz Lût kavmine gönderildik.” (Hûd, 11/70)
وَامْرَاَتُهُ قَآئِمَةٌ
فَضَحِكَتْ
فَبَشَّرْنَاهَا
بِاِسْحَقَ
وَمِنْ
وَرَاءِ
اِسْحَقَ
يَعْقُوبَ
“İbrahim’in karısı ayakta idi. (Bu sözleri duyunca) güldü. Ona da İshak’ı müjdeledik; İshak’ın arkasından da Yakûb’u.” (Hûd, 11/71) قَالَتْ
يَاوَيْلَتَى ءَ اَلِدُ
وَاَنَا
عَجُوزٌ
وَهَذَا
بَعْلِى
شَيْخًا
اِنَّ هَذَا
لَشَىْءٌ
عَجِيبٌ “Karısı, “Vay başıma gelenler! Ben bir kocakarı ve bu kocam da bir ihtiyar iken çocuk mu doğuracağım? Gerçekten bu, çok şaşılacak bir şey!” dedi.” (Hûd, 11/72)
قَالُوا
اَتَعْجَبِينَ مِنْ اَمْرِ
اللهِ
رَحْمَةُ
اللهِ
وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ

اَهْلَ
الْبَيْتِ
اِنَّهُ
حَمِيدٌ
مَجِيدٌ “Melekler, “Allah’ın emrine mi şaşıyorsun? Allah’ın rahmeti ve bereketi size olsun ey (peygamber ocağının) ev halkı! Şüphesiz O, övülmeye lâyıktır, şanı yücedir.” dediler.” (Hûd, 11/73)
فَلَمَّا
ذَهَبَ عَنْ
اِبْرَهِيمَ
الرَّوْعُ
وَجَاءَ تْهُ
الْبُشْرَى
يُجَادِلُنَا فِى قَوْمِ
لُوطٍ “İbrahim’in korkusu gidip, kendisine müjde gelince Lût kavmi hakkında bizim (elçilerimiz)le tartışmaya başladı.” (Hûd, 11/74) اِنَّ
اِبْرَهِيمَ
لَحَلِيمٌ
اَوَّاهٌ
مُنِيبٌ “Çünkü İbrahim çok içli ve Allah’a yönelen bir kimseydi.” (Hûd, 11/75). Yaşlı bir anne babadan meydana gelen Hz. İshak, babası Hz. İbrahim’in vefatından sonra Şam dolaylarında peygamber olarak görevlendirilmiştir. Meleklerin müjdesine mazhar olan bu hayırlı evladı yüce Kitabımız şu şekilde dile getirmektedir:
وَبَشَّرْنَاهُ
بِاِسْحَقَ
نَبِيًّا
مِنَ
الصَّالِحِينَ “Biz onu salihlerden bir peygamber olarak İshak ile de müjdeledik.” (Sâffât, 37/112)
وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ
وَعَلَى
اِسْحَقَ
وَمِنْ
ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ
وَظَالِمٌ
لِنَفْسِهِ
مُبِينٌ “Onu da İshak’ı da uğurlu kıldık. Her ikisinin nesillerinden iyilik yapanlar da vardı, kendine apaçık zulmedenler de.” (Sâffât, 37/113) Hz. İbrahim’e yapılan bu beklenmedik müjdeden çıkarabileceğimiz en büyük ders, Allah’ın rahmetinden

ümit kesmememiz gerektiğidir. Çünkü gerçek mümin Allah’ın rahmetinden ümidini kesmez. Birtakım beklenti ve amaçları gerçekleşmediği zaman ümitsizlik ve hayal kırıklığına kapılmaz. Zira her şey Allah’ın kudreti dâhilindedir
اِنَّمَآ
اَمْرُهُ
اِذَآ
اَرَادَ
شَيْئًا اَنْ
يَقُولَ لَهُ
كُنْ
فَيَكُونُ “Bir şeyi dilediği zaman, O’nun emri o şeye ancak “Ol!” demektir. O da hemen oluverir.” (Yâsîn, 36/82). Mümin, bir şeyin olmasını istediğinde o iş için gerekli olan sebepleri yerine getirdikten sonra Allah’a tevekkül eder. Allah’tan ümidini kesmez. Hz. İbrahim’e müjde için gelen melekler de yüce Kitabımızın ifadesiyle Hz.İbrahim’e ümitsiz olmamasını söylemişlerdir. Hz. İbrahim de hiçbir zaman Rabbinin rahmetinden ümidini kesmemiş, kendisine çocuk müjdesi geldikten sonra şöyle dua etmiştir:
اَلْحَمْدُ
لِلَّهِ
الَّذِى
وَهَبَ لِى
عَلَى
الْكِبَرِ
اِسْمَعِيلَ
وَاِسْحَقَ
اِنَّ رَبِّى
لَسَمِيعُ
الدُّعَاءِ
“Hamd, iyice yaşlanmış iken bana İsmail’i ve İshak’ı veren Allah’a mahsustur. Şüphesiz Rabbim duayı işitendir.” (İbrahim 14/39)   Dr. Burhan ERKUŞ

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler